

HET BALSEIZOEN

Het
BALSEIZOEN

JONAH LISA DYER EN
STEPHEN DYER

Vertaling Valérie Janssen

Harper
Collins
Young Adult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2016 Temple Hill Publishing
Oorspronkelijke titel: *The Season*
Vertaling: Valérie Janssen
Omslagontwerp: Lindsey Andrews
Bewerking: Véronique Cornelissen/Peter Verwey

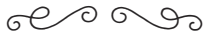
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann B.V.

ISBN 978 94 027 18607
NUR 285
Eerste druk oktober 2016

Originele uitgave verschenen bij Viking, een imprint van Penguin Random House LLC, New York, United States of America
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor onze vaders, die het licht heel lang aan hebben gelaten.

Hoofdstuk 1

Waarin Megan leert waarom het een kopstoot heet

Met één doelpunt achterstand bouwde Lachelle in de blessuretijd vanaf het middenveld de aanval op door de bal door te spelen naar Mariah, die Lindsey de rechterhoek in joeg. Lindsey was eerder bij de achterlijn dan haar tegenstandster en vuurde een lage voorzet af op het open doel. Cat vloog naar voren, lokte de verdediging mee, leidde de aandacht van de keepster af en liet de bal toen met opzet lopen, dwars tussen haar benen door. Het was prachtig gedaan, een manoeuvre die we eindeloos hadden geoefend. Ik was nog maar acht meter van het doel verwijderd, dat als een enorm open gat voor me lag. Het enige wat ik hoefde te doen, was de bal erin knallen. Maar met de camerabeelden van mijn hoogtepunten al in mijn hoofd gaf ik hem overenthousiast een keiharde poeier. Door de extra vaart schoot de bal omhoog – pal tegen de kruising en daarvandaan buiten de lijnen.

Het publiek kreunde en ik bleef diep teleurgesteld staan. Ik had net

een onmisbaar doelpunt verknald dat ons een gelijkspel had kunnen bezorgen in onze eerste competitiewedstrijd. Super gedaan, Megan, dacht ik bij mezelf. Echt super. Een minuut later werd de wedstrijd afgefloten. University of Oklahoma 2, Southern Methodist University 1.

Ik trapte de waterkoeler om en was al een heel eind op weg om hetzelfde te doen met de stoelen aan de zijlijn toen coach Nash me inhaalde.

‘Hé, hou daar eens snel mee op!’ brulde ze. Ze fronste haar wenkbrauwen en haar teleurstelling trof me als een mokerslag. ‘Wat heb je hiervan geleerd?’

‘Dat ik niet zo ongelooflijk stom moet doen?’ vroeg ik.

‘Zelfbeheersing,’ zei ze voor minstens de negenhonderdste keer in het afgelopen jaar. ‘Wat er ook gebeurt, je moet je hoofd koel houden en onder hoge druk kunnen presteren. Altijd op een goed niveau spelen is beter dan af en toe briljant.’

‘Het spijt me,’ zei ik.

‘Ik ben niet in jouw verontschuldigungen geïnteresseerd.’ Balen.

‘Ik heb iedereen laten barsten,’ zei ik, en ik liet mijn hoofd hangen.

‘Ja. Dat klopt.’ Nog een keer balen. Maar ze tilde mijn hoofd op en keek me recht aan. ‘Luister goed. Jij gaat dit jaar nog een hele reeks doelpunten voor ons scoren.’ Ze veranderde van drilsergeant in moederkloek en haar stem klonk iets milder. ‘Het komt allemaal echt wel goed, oké?’

‘Oké.’ Ik knikte nog een keer en ze gaf me een knuffel.

‘Een kort geheugen – en laat daar even naar kijken.’ Ze wees naar de snee op mijn scheenbeen.

‘Mm-mm,’ mompelde ik. Ik had nog steeds het gevoel alsof iemand mijn hond net had neergeknald.

‘Tot maandag.’

Nu kwam Cat naar me toe. Catalina Esmeralda Graciela ‘Cat’ Mar-

tinez was mijn beste vriendin in het team, mijn steun en toeverlaat, en de enige die moedig genoeg was om onder deze omstandigheden bij me in de buurt te komen. We kenden elkaar al sinds we twaalf waren en competitie speelden in het jeugdteam van de DeSoto Bobcats – nu waren we Ponies. Ik was bij haar *quinceañera* en iedereen weet nog dat ik haar piñata in één klap aan diggelen sloeg. Het snoep lag door de hele straat verspreid.

‘Kom op, choker,’ zei ze, terwijl ze een arm om me heen sloeg. Ik lachte. Zoals altijd wist ze ook nu weer precies het goede te zeggen.

‘Ga jij maar alvast. Ik wil nog even lekker mokken.’ Nu lachte zij.

‘Ook goed. Moet je soms een zakdoekje hebben of zo?’

‘Nee, joh – daar heb ik mijn mouw voor.’

‘Dinsdagavond gaat toch nog wel door, hè?’ Dinsdagavond was onze televisieavond, ons vaste vriendinnenmomentje.

‘Natuurlijk,’ zei ik. Ze liep al naar de kleedkamer.

‘Sms me straks maar!’ riep ze over haar schouder.

Nu iedereen eindelijk weg was, ging ik zitten om mijn scheenbeen te bekijken. Langs de ribbel opgezwollen huid aan de zijkant droop bloed. Weer een litteken – en ditmaal nog voor niets ook. Bij voetbal komen mooie kansen om te scoren slechts zelden voor, en ik had als spits de taak die kansen te benutten. Mijn mislukking van die dag kostte ons een belangrijk punt. Ik peuterde wat gras uit de snee, tuurde langs de zijkant van Westcott Field in het late-augustuszonnetje en vroeg me af of het nog veel erger kon worden.

Ik hoefde niet lang op antwoord te wachten.

‘Hoi.’

Ik keek op en zag mijn zus Julia staan. Ze was langer en knapper dan ik met haar blonde haar, opvallende lichtblauwe ogen en roomblanke smetteloze huid. Bijna niemand zou vermoeden dat we een tweeling waren – duidelijk het resultaat van twee eitjes in plaats van één.

‘Heb je de wedstrijd gezien?’

Ze knikte, maar bleef op een paar meter bij me vandaan staan. ‘Ik wil het niet erger maken dan het al is, maar ik dacht dat je dit wel zou willen zien.’

Julia gaf me haar mobieltje met daarop de geopende webpagina van The Dallas Morning News.

BLUEBONNET CLUB MAAKT DEBUTANTES VOOR 2016 BEKEND, luidde de kop. Ik scrolde door het artikel. Bla, bla, bla, presenteert vol trots haar debutantes van dit jaar: *Ashley Harriet Abernathy, Lauren Eloise Battle, Ashley Diann Kohlberg, Margaret Abigail Lucas, Julia Scott McKnight, Megan Lucille McKnight, Sydney Jane Pennybacker...*

Wacht eens even, Megan Lucille McKnight? Dat moest een vergissing zijn, want dat was ik!

‘Heeft... Heeft mama jou gebeld?’ vroeg ik.

‘Nee.’

‘Sms’je?’

Julia schudde haar hoofd. Ik had het liefst vol ongeloof geprotesteerd. Geschreeuwd, gekrijsd, stampij gemaakt. Maar mijn moeder zat vijftig kilometer verderop op de ranch. Ik las verder.

Helemaal onderaan stonden de foto’s. Zeven keurig gekapte, opgemaakte meisjes met een tandpastaglamlach die binnenkort hun plek zouden innemen op de erelijst van Bluebonnet-debutantes, die zeldzame, felbegeerde rol in een traditie die helemaal terugging tot 1882, zoals mama ons regelmatig voorhield. Mijn foto was echt ontzettend suf, gemaakt als tegemoetkoming nadat ze jarenlang had lopen klagen dat ik op alle foto’s die ze van me had altijd op één knie naast een voetbal zat.

Voor dit tijdloze aandenken had ze kosten noch moeite gespaard. Ze had een styliste ingehuurd, ze had net zo lang lopen dreigen tot ik me in een laag uitgesneden Stella McCartney wurmde en een foto-

graaf uitgekozen die erop stond me te fotograferen in de schemering tussen de lagerstroemia die langs de Turtle Creek groeiden. Met mijn hand zogenaamd losjes op een tak en een glimlach van oor tot oor leek ik net een boerentrien die per ongeluk een tegoedbon voor een complete make-over had gewonnen. Zelfs in mijn allerergste nachtmerries had ik niet verwacht dat dit portret een jaar later zou opduiken in de meest gelezen krant van de stad onder de aankondiging van een maagdenveiling.

‘Misschien is er een fout gemaakt?’ zei ik hoopvol, terwijl ik de mobiel teruggaf. Julia zei niets. Ze had in de vierde op de middelbare school het eindexamenvak wiskunde al gehaald en studeerde nu voor bouwkundig ingenieur. Net als een heleboel andere razend intelligente meisjes had ze al vroeg geleerd dat zwijgen vaak goud was.

‘Oké,’ zei ik. ‘Ik ga even douchen, en dan gaan we daarna maar eens horen wat ze hierover te zeggen heeft.’

Julia glimlachte net iets te monter.

‘Ik zorg wel voor de popcorn,’ zei ze.

Julia reed, zodat ik mijn been omhoog kon leggen. Er waren geen hechtingen nodig geweest, maar de trainers hadden de snee wel uitgebreid gespoeld met waterstofperoxide, er wat Neosporin in gespoten en er gaasverband omheen gebonden; daarna hadden ze me opgedragen het been een tijdje omhoog te leggen om het bloeden te stelpen. Daarom legde ik mijn been tijdens de halfuur durende rit van Dallas naar de ranch op het dashboard en deed ik een beetje aan multitasken door starend uit het raam te piekeren over de reden dat mijn moeder mijn leven per se wilde verpesten. Julia worstelde nog altijd met haar breuk met Tyler, die jarenlang haar vriendje was ge-

weest, en had Tame Impala uitgekozen als sombere achtergrondmuziek. Het enige wat er nog aan het geheel ontbrak, was een flinke regenbui.

Het is een waarheid als een koe dat alle dochters na verloop van tijd tot de conclusie komen dat hun moeder knettergek is, en hoewel ik al een hele tijd losse schroeven in het hoofd van Lucy McKnight had horen rammelen, was dit zelfs voor haar een ongelooflijke stunt. Ik was echt geen geschikt debutantenmateriaal. Ik kwam er zelfs niet eens bij in de buurt. En dat zeg ik heus niet uit bescheidenheid. Ik droeg vaal geworden spijkerbroeken van Wrangler, oude T-shirts en cowboylaarzen van Roper, die ik af en toe afwisselde met een wijde korte nylon broek en slippers. Ik kocht sportbeha's van Hanes en katoenen onderbroeken in voordeelpakken. Ik had sproeten en de gebruikte ledematen van een sporter, en mijn haar, dat nog het best kon worden omschreven als 'bruin', zat altijd in een paardenstaart, behalve tijdens de training en wedstrijden, want dan bond ik er ook nog een hoofdband van roze sporttaps à la Alex Morgan omheen. Mijn lippen waren altijd droog en geschilferd, omdat ik in een voortdurende staat van bijna-uitdroging verkeerde, en mijn nagels waren rafelig en vies. Mijn gespierde benen waren van top tot teen gehavend en mijn bovenlijf was pezig als dat van een soepkip, omdat ik duizenden uren had hardgelopen onder de Texaanse zon.

'Ze is nu eindelijk volkomen doorgedraaid,' zei ik tegen Julia, die haar lippen stijf op elkaar had en nog steeds niets zei, maar haar ogen strak op de weg gericht hield.

Kijk, Julia als debutante was volkomen logisch. Zij was teer als een Japanse schuifdeur en jongens vielen voor haar als boomblaadjes in de herfst – met honderden tegelijk. Eerlijk gezegd was zij precies het soort meisje dat ik normaal gesproken zou hebben uitgelachen en

verafschuwd – een Pi Phi, goedgekleed, welgemanierd, een briljante student en goed in al die meidendingen die ik maar niet onder de knie kreeg, zoals verleidelijk met je wimpers werken, make-up aanbrengen en flirten. Maar omdat ze mijn zus was en we samen een baarmoeder hadden gedeeld, was ik stapeldol op haar, en iedereen die haar te na kwam, moest eerst langs mij.

Ze nam Exit 47, de enige afslag op de South I-35 die we ooit namen, en sloeg linksaf de FM-89 op. Nog anderhalve kilometer en dan waren we bij de ranch. Toen ik de houten *buck'n'rail*-afscheiding zag die de westelijke grens van de Aberdeen vormde, liet ik mijn been rustig zakken en zette ik me schrap voor de strijd.

‘Mama!’ brulde ik. ‘Mamaaa!’

Geen antwoord. Ik stond in de ruime entree van het huis. Ze heeft zich verstopt, dacht ik bij mezelf, ze durft zich niet te laten zien. Lafaard.

Julia kwam met haar handtas bungelend aan haar arm achter me aan naar binnen. Ze had het duidelijk prima naar haar zin, net een kind dat op Onafhankelijkheidsdag naar de parade staat te kijken. Ik trok een woest gezicht en banjerde als de Duitsers indertijd door België om de trap heen door de hal naar de gesloten deur van mijn vaders werkkamer.

Toen de deur tegen de muur sloeg, schoot hij rechtvereind.

‘O, hallo,’ zei hij, knipperend met zijn ogen. Op de televisie was een American-footballwedstrijd tussen twee universiteitsteams aan de gang. De lieve schat had op de bank liggen maffen. Zijn vieze laarzen stonden onder de salontafel.

‘Moet je me soms iets vertellen, pap?’ vroeg ik kwaad.

‘Nee, hoor,’ zei hij langzaam. Julia vond het allang best om in mijn kielzog mee te komen en slenterde na mij naar binnen.

‘Hoor eens, als jij je dochter in de verkoop doet, is het wel zo beleefd om haar dat even te vertellen.’

Aha, nu wist hij het weer. Hij streek met zijn hand door zijn haar om tijd te rekken. Op zijn zesenvertigste had hij nog steeds een volle kop bruin haar met hooguit een paar grijze haren bij zijn slapen. Na een leven lang tegen de zon in te hebben getuurd had hij nu diepe rimpels rond zijn hazelnootbruine ogen, maar hij was nog steeds jongensachtig en knap. En ook slank – omdat hij elke dag te paard zijn vee controleerde, was hij mager en hard als een hekpaal. Je kon aan Angus McKnight III precies zien wat hij was: een heuse cowboy.

‘Liefje, je wordt helemaal niet in de verkoop gedaan, en ik was net zo verbaasd toen ik het hoorde als jij.’

‘Dat betwijfel ik,’ zei ik onaangedaan. Papa richtte zijn meest meelijwekkende blik op Julia in de hoop daar steun te vinden.

‘Natuurlijk waren we van plan het je te vertellen...’ Voetstappen in de hal. Mijn vader wierp een blik over mijn schouder. Zouden dat de hulptroepen zijn? Jawel.

Mijn moeder, Lucy McKnight, wandelde de werkkamer in, terwijl ze haar tuinhandschoenen uittrok. Ze was met haar een meter zeventig net iets langer dan ik en een rasechte schoonheid, hoewel ze hier en daar misschien iets te mollig begon te worden. Ze had net de leeftijd bereikt dat vrouwen gaan nadenken over de voordelen van plastische chirurgie, en ik wist dat zij eerder geneigd was tot vroeg dan laat, en wel om twee redenen. Ten eerste ga je met je auto ook meteen naar de garage zodra je iets hoort rammelen in de motor, en ten tweede kun je het dan, als het tenminste goed is gedaan, nog op een ander dieet en een nieuwe personal trainer gooien.

Mijn moeder straalde aan alle kanten stijl uit en vandaag lukte dat

haar zelfs op die magische, mysterieuze wijze die slechts een paar vrouwen beheersen in een spijkerbroek, een blauw katoenen shirt en een zonnehoed, een outfit die regelrecht uit de lentecatalogus van Neiman Marcus afkomstig kon zijn.

‘Heb je een nieuw tasje, Julia?’ vroeg mijn moeder.

‘Megan vroeg net...’

‘Ja, Angus. Ik weet waarom ze hier is,’ zei ze. Toen keek ze mij aan. ‘Het spijt me dat je er op deze manier achter moest komen. Uiteraard waren we van plan het je dit weekend te vertellen; ik had geen flauw idee dat het vandaag al in de krant zou staan. Nou ja, dat doet er ook niet toe – het staat toch allemaal al vast.’

‘Maar ik heb je vorige week nog verteld dat ik geen debutante wilde zijn. Nooit. Weet je nog wel?’

‘Ik heb jouw mening zeker meegenomen in mijn overweging,’ zei ze rustig, ‘maar volgens mij besef jij niet dat dit een kans is die je maar één keer in je leven krijgt en die je gewoon niet voorbij kunt laten gaan.’

‘Ik weet niet of het je is opgevallen, maar met mijn studie, voetbaltraining en wedstrijden is mijn agenda wel vol.’

‘Daar heb ik over nagedacht, want de voorbereiding van een debutante vergt zowel lichamelijk als emotioneel heel wat, en je moet echt op je best zijn. Daarom stel ik voor dat je deze herfst even stopt met voetballen.’

Lieve hemel, het was nog erger dan ik dacht. Ik deed mijn best om de vloeibare woede te onderdrukken die nu in me opborrelde en hard op weg was naar een vulkanische uitbarsting.

‘Mam, als jij denkt dat ik stop met voetballen om te walsen en bij een high tea aan te schuiven, vergis jij je niet alleen, dan ben je gestoord.’

‘Ik begrijp best hoe jij je voelt...’

‘Nee, dat begrijp je dus niet,’ snauwde ik.

‘Ik vraag je om slechts één seizoen van de... hoeveel in totaal? Twintig?’

‘Je wilt dat ik één heel jaar opgeef op vier studie jaren. Plus een van de weinige kansen die ik nog heb om het nationale team te halen.’

Haar meewarige blik was veelzeggend, maar toch vond ze het nodig het me nog eens extra in teeperen.

‘Lieverd, je bent twintig. Dat lijkt me inmiddels wel een gepasseerd station.’

‘Ik ben vorig jaar anders nog uitgenodigd voor het regionale selectiekamp!’ Ik was de vorige zomer drie weken in Kansas City geweest om een gooi te doen naar een plek in het nationale vrouwenteam van onder de twintig, evenals ongeveer tweehonderd andere meisjes. Het spreekt voor zich dat het een vernederende ervaring was, die tot een snelle aftocht terug naar huis had geleid.

‘Ik weet zeker dat je, zodra je de gevoelens die je nu hebt opzij hebt gezet, heel veel zult leren, enorm zult groeien en herinneringen maakt die je de rest van je leven zult koesteren.’

‘Koesteren?’ zei ik. ‘Omdat ik heb geleerd hoe ik bijpassende schoenen bij mijn handtas moet uitzoeken? Of hoe ik “verrukkelijk” in een zin moet gebruiken?’

‘Het gaat om veel meer dan alleen maar mode en goede manieren,’ zei ze beheerst, ‘hoewel het in jouw geval geen kwaad kan om aan die twee dingen te werken.’

‘Dat is helemaal nergens voor nodig. En het gaat niet gebeuren ook. Jij wilt me als een aangeklede poedel naar feestjes sturen waar geldprijzen worden uitgereikt voor “Beste Kletskous” en “Mooiste Glimlach”. Feestjes waar ik moet dansen met jongens van wie ik niets moet hebben en waar ik aardig moet doen tegen een hele club mensen die ik niet ken. En om die reden moet ik van jou een heel jaar voetbal opgeven?’

Ik zweeg even en haalde diep adem. ‘Het is wel duidelijk dat de tientallen jaren dat jij je haar hebt geverfd en SlimFast naar binnen hebt gewerkt nu hun tol beginnen te eisen,’ zei ik.

Een diepe stilte. Ik was net iets te ver gegaan, besefte ik, toen ze met een donkerrood gezicht haar ogen tot spleetjes kneep en haar kaken op elkaar klemde.

‘Niemand vindt bijdehandjes leuk, Megan.’

‘Ik wel,’ zei ik stoer. ‘Ik ben gek op bijdehandjes.’ Ik klampte me nog steeds vast aan de hoop dat ik op een goede dag een jongen zou tegenkomen die er ook dol op was – want anders was ik echt de pineut.

Mijn moeder, een sluwe tegenstander, ging niet op mijn uitdagende opmerking in en overbrugde de afstand tussen ons tweeën. We stonden nu bijna neus aan neus.

‘Als we nou eens...’ begon mijn vader, maar mijn moeder snoerde hem behendig de mond.

‘Je hebt er zelf mee ingestemd, Angus.’ Mijn vader hief wanhopig zijn handen in de lucht en ze draaide zich weer om naar mij.

‘Dankzij mijn inspanningen zijn zowel Julia als jij uitgenodigd om dit jaar als debutante te worden gepresenteerd. Het komt vrijwel nooit voor dat twee zussen tegelijk worden verkozen en...’

‘Het kan me niet schelen wie je daarvoor hebt moeten omkopen.’

‘Zo is het wel genoeg!’ schreeuwde ze.

Ik wierp haar een ijskoude, opstandige blik toe, maar ze gaf geen duimbreed toe.

‘Ik hou ontzettend veel van je, maar je bent koppiger dan goed voor je is en er veel te veel van overtuigd dat je alles al weet wat je moet weten over alles en iedereen. Neem maar gerust van mij aan dat dat niet zo is. In mijn familie zijn drie generaties vrouwen – jullie overgrootmoeder, jullie oma, jullie tante en ik – allemaal door Bluebonnet verkozen tot debutante. Jullie nichtje Abigail en je zus Julia

worden dit jaar ook debutante, en hoewel jij misschien niet goed beseft wat dat betekent, beseft ik dat wel. Op een dag, en dat zal heel binnenkort zijn, komt er een eind aan jouw voetbalcarrière, en dan word je wakker in een wereld die veel groter is en ingewikkelder in elkaar steekt dan het wereldje waarin jij nu leeft. Het is aan mij om ervoor te zorgen dat je daarop bent voorbereid. Laat ik het dus nog één keer heel duidelijk zeggen: dit is geen verzoek.'

'Het is superoneerlijk, mam.'

'O, ja?' zei ze. 'Meen je dat nu serieus?'

De vraag bleef even tussen ons in hangen. Toen greep mijn moeder met een pijnlijk gezicht naar haar slaap. Mijn vader kwam naar haar toe en legde een hand op haar arm.

'Gaat het?' vroeg hij. Mijn moeder had zo nu en dan last van migraine, maar wel altijd op een moment dat het haar goed uitkwam.

'Ja, hoor. Het gaat wel.' Toch liet ze zich door hem naar een stoel brengen. Ze ging moeizaam zitten en tuurde naar het zonlicht dat door de gordijnen heen scheen zoals een vampier naar een zonsopgang zou kijken.

Ik was witheet van woede. Zo erg dat er tranen opwelden in mijn ogen, maar ik wist niet wat ik moest zeggen.

'Ik... Ik haat je,' rolde er uiteindelijk uit mijn mond. Suffer kon het haast niet. Maar het was eruit, en ik draaide me om en liep stampvoetend weg.

'Liefje...' zei mijn vader.

'Laat haar maar,' zei mijn moeder toen ik de deur met een nadrukkelijke klap achter me dichtmeet. Terwijl ik in de gang in janken uitbarstte, hoorde ik haar lekker clichématig opmerken: 'Ze trekt wel weer bij. Laat haar maar even aan het idee wennen.'

Ha, echt niet.

Hoofdstuk 2

Waarin Megan een pyrrusoverwinning behaalt

Er is niets zo troostrijk als de warme geur van een paard, zeker van je eigen paard dat onvoorwaardelijk van je houdt en het zonder te klagen goedvindt dat je om zijn nek hangt. Terwijl ik mijn gezicht tegen Banjo's vacht drukte, veranderde mijn hijgende gesnik vanzelf in een rasperige, maar kalmere ademhaling. Ik kan dit echt aanbevelen als je leven in puin ligt.

Ik was naar de stal gegaan om me te verstoppen en goed na te denken. Het was zaterdag, dus Silvio en de andere ranchknechten hadden vrij, en ik zou er dus alleen zijn met mijn grote vriend Banjo en de tien andere paarden die daar stonden.

Hoewel het ontzettend pijnlijk was en ik het nooit openlijk zou toegeven, had mijn moeder gelijk wat betreft die droom van me over het nationale team. Dat station was vermoedelijk wel gepasseerd – als je het team van onder de twintig niet haalt, is de kans dat je het

team van onder de drieëntwintig wél haalt vrijwel nihil, en als je dát team niet haalt, tja... dan was het einde verhaal voor de droom om ooit met de grote meiden te mogen spelen. Het ergste was nog wel dat ik tijdens de regionale try-outs volkomen was geblokkeerd en de coaches niet mijn beste voetbal had laten zien. Tuurlijk, de andere meisjes waren ook goed geweest, maar ze waren echt niet beter dan ik. Ik had ook geen flauw idee wat er nou precies was gebeurd. Het was één grote draaikolk geweest van verkeerde beslissingen en beginnersfouten, net als de fout die ik vandaag had gemaakt. Ik hoopte van harte op een herkansing, en coach Nash moest me daarbij helpen – ze had al twee keer de NCAA-prijs voor beste coach van een universiteitsteam gewonnen en had uitstekende connecties bij het nationale team. Alleen als ik dit seizoen als topvoetballer speelde, zou ik volgende zomer misschien, heel misschien, nog een tweede kans krijgen. Dagen als vandaag hielpen dus echt niet om dat doel te bereiken en nu wilde mijn moeder ook nog eens dat ik een heel seizoen opgaf. Had ze eigenlijk wel enig idee wie ik was, vroeg ik me af.

Het was wel ironisch dat de kans om het nationale vrouwenteam te halen, het team dat meedeed aan de wereldcup en de Olympische Spelen, vrijwel net zo groot was als die om een plek te bemachtigen bij de debutantes van Bluebonnet: vrijwel nihil.

In het nationale team zaten de drieëntwintig allerbeste speelsters van het hele land en er waren elk jaar maar zeven of acht Bluebonnet-debutantes.

Je kon je er niet voor aanmelden. Je kon geen plekje kopen. Je werd uitgekozen door een geheim clubje heel rijke, heel invloedrijke mannen die traditie belangrijker vonden dan wat dan ook. Dus als je moeder debutante was geweest, had je een voorsprong. Een tante werkte eveneens in je voordeel, en een oma ook. Julia en ik waren heuse erfgenamen. Toen oma Rose Alice een paar jaar geleden over-

leed, ging de kop van haar in memoriam in The Dallas Morning News over haar verkiezing als Bluebonnet-debutante in 1964. De rest van haar leven – ouders, studie, echtgenoot, kinderen, inzet voor liefdadigheidsorganisaties en maatschappelijk betrokken instellingen – kwam daarna pas aan bod. Het onderwerp van onze selectie als debutante was voor het eerst ter sprake gekomen op de kleuterschool, maar tot de mokerslag van vandaag dacht ik dat we hadden afgesproken dat Julia het zou doen en dat ik het zou overslaan.

Tussen mijn gesnik door ving ik het getik op van de afkoelende dieselmotor, de klap waarmee het portier aan de bestuurderskant werd dichtgegooid en het knarsende geluid van de grendel van de staldeur die werd verschoven. Het zachte geknerp van voetstappen op het stro kwam dichterbij en ik drukte mijn gezicht tegen Banjo's hals. Al voordat ik zijn stem hoorde, wist ik dat het mijn vader was.

'Ik was van plan om een stukje te gaan rijden. Zin om mee te gaan?' Zijn stem klonk zo neutraal als wat.

'Best,' zei ik zacht, en ik deed mijn best om niet te laten merken hoe hard ik eigenlijk had staan janken.

Terwijl mijn vader Jasper zadelde en ik Banjo klaarmaakte, klonk het geruis van dekens, het gekraak van leer, af en toe het gesnuif van een paard en het geklepper van hoeven, maar we zeiden geen van beiden iets en deden in stilte wat er moest worden gedaan. Voordat we opstegen, pakte mijn vader een jachtgeweer uit het rek in zijn pick-uptruck; hij controleerde of het geladen was en stak het in mijn zadelholster. Het was niet mijn eigen geweer – dat was een Remington 870 Wingmaster Competition, een supergaaf ding dat mijn vader speciaal voor me had laten maken voor mijn dertiende verjaardag. Het was een pompactie 12G met een richtkijker op de vijftig centimeter lange loop en een magazijn voor acht kogels, en was aan de voorkant een beetje verzwaard voor iets meer precisie.

Het hout was donker kersenhout, de loop en andere metalen onderdelen waren zwart en het logo van de Aberdeen stond op de kolf gegraveerd. Maar het geweer van mijn vader uit de pick-uptruck was goed genoeg voor het geval we een ratelslang aan het schrikken maakten, en ik was er trots op dat hij het mij nu in bruikleen gaf.

We verlieten de stal, stapten rustig over het erf en klommen de eerste helling op. Mijn vader bleef daar altijd even staan om de omgeving in zich op te nemen en ik hield naast hem stil.

‘Mooi hier,’ zei hij na een korte stilte.

‘Ja.’ En dat was ook echt zo.

De McKnights hielden al vee op de Aberdeen sinds 1873, het jaar dat mijn betbetovergrootvader Angus uit Schotland aankwam om het in Amerika te gaan maken. Angus, een lange slungel met een ongelijk gebit en haar met de kleur van een koperstuk, had Clackmannanshire achter zich gelaten met slechts een hoop lef op zak en had op een treinstation in St. Louis puur bij toeval voor Dallas gekozen. Een man die hij nooit eerder had gezien en ook nooit meer terugzag, vertelde hem dat hij daar goed gras en voldoende water zou vinden. Angus vond hem er betrouwbaar uitzien, kocht dus een treinkaartje en trof bij aankomst op zijn bestemming slechts een kruispunt van spoorwegen en een modderig riviertje aan; ten zuiden daarvan lagen echter glooiende velden vol prachtig hoog gras en talrijke beken, dus Angus leverde al zijn spaargeld in voor tachtig hectare land, een stier en vier koeien.

De tachtig hectare waren inmiddels uitgegroeid tot zestienhonderd, en er zwierven om en nabij de duizend stuks vee rond door het weelderige gras tussen de jeneverbesstruiken, eiken en klaterende beekjes onder ons. Ik keek naar mijn vader, die met een hand op zijn zadelknop naar de oneindige prairie vol koeien met het originele AR-logo tuurde, en het was alsof de tijd was blijven stilstaan en de oude Angus naast me zat. Het land, het onveranderlijke land, vormde een